

Abstrakt – Směnečné řízení

Soudní řízení, které je vedeno o směnečné pohledávce, má svá přirozená specifika vyplývající z hmotněprávních vlastností abstraktního směnečného závazku. Tato přirozená specifika nemají svůj původ v procesu, ale v právu hmotném. Zatímco v nesměnečných sporech je dána pouze jedna rovina skutkového stavu (kauzální skutková rovina), ve směnečném sporu kromě kauzální skutkové roviny má význam vždy, a někdy dokonce výlučně, ještě další rovina skutkového stavu. Jde o skutkovou rovinu směnečnou.

Charakteristickým rysem směnečného sporu je, že tento spor lze meritorně rozhodnout právě i jen na základě směnečné skutkové roviny. Směnečná skutková rovina je přitom ze své povahy podstatně jednodušší než skutková rovina kauzální. Soud ve směnečném sporu tedy často nemusí uskutečnit žádný kauzální skutkový poznatek, a přece může správně meritorně rozhodnout.

Vzhledem k nepočetným směnečným náležitostem nebývá úspěch žalovaného v rovině směnečné snadný. Žalovanému tak často nezbývá než přinášet rozhodující skutečnosti v rovině kauzální. Na rozdíl od žalobce, který kauzální skutkovou rovinu pro svůj procesní úspěch nepotřebuje, může žalovaný ve svých kauzálních tvrzeních spatřovat naději na úspěšnou obranu. V racionálně vedeném směnečném sporu tedy soud zkoumá kauzální skutkový stav jen v důsledku kauzální iniciativy žalovaného.

Samotná kauzální tvrzení však žalovanému ve směnečném sporu nepomohou. Mají-li mít taková tvrzení význam, je třeba, aby žalovaný unesl důkazní břemeno nejen o svých kauzálních tvrzeních, ale také o tom, že tyto okolnosti skutečně souvisí se směnkou uplatněnou žalobcem. Ve směnečném řízení tak dochází k podstatnému navýšení okruhu procesních povinností na straně žalované.